

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.134 van 13 november 2014
in de zaak A. 209.945/XIV-35.196**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Suzanne Van Rossem
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 107.351 van 25 juli 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking
nr. 9912 van 3 september 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 mei 2012 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 oktober 2012 stellen de verzoekers tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na een tussenarrest van 10 juni 2013 waarbij de debatten werden heropend om de partijen toe te laten te debatteren of de ingediende synthesesmemorie aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet, verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 25 juli 2013 het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang omdat de als synthesesmemorie neergelegde akte van de verzoekers niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, van het recht van verdediging, van de hiërarchie der rechtsnormen en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

In een eerste onderdeel citeren de verzoekers artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en stellen zij vast dat de wet geen enkele sanctie voorziet indien niet zou worden voldaan aan “het samenvatten” van de rechtsmiddelen. In de voorbereidende werken wordt niet gerept over het sanctioneren van de verzoekers die de rechtsmiddelen niet “samenvatten” in een synthesesmemorie. Met zijn arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 heeft de Raad van State in een

gelijkaardige zaak besloten dat geen sanctie in de wet werd voorzien noch dat de wetgever zulks zou hebben bedoeld. Volgens de verzoekers is de meerwaarde van een synthesesemorie dubbel omdat deze hen de mogelijkheid geeft om enerzijds bepaalde middelen niet meer aan te houden en anderzijds te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wensen aan te houden. De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012, om een verzoeker de mogelijkheid te bieden dienstig te repliceren op de argumenten van de verwerende partij. Uit de voorbereidende werken kan niet worden afgeleid dat de meerwaarde in een samenvatting van de middelen ligt noch dat dergelijke samenvatting op straffe van niet-ontvankelijkheid is vereist. De verzoekers stellen dat de enige sanctie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet erin bestaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel en alleen uitspraak doet op basis van de synthesesemorie en dus geen aandacht hoeft te besteden aan middelen of argumenten die niet meer in deze synthesesemorie voorkomen. Te dezen hebben de verzoekers in de synthesesemorie hun middelen volledig hernomen. Zij hebben bovendien uitdrukkelijk aangehaald dat de verwerende partij in haar nota stelt “dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst zou vertonen, waardoor de beschikbaarheid in het land van herkomst van de medische behandeling niet onderzocht dient te worden” en zij hebben een arrest toegevoegd waaruit het tegendeel blijkt en dit ter staving van de eerder opgesomde middelen die een antwoord zijn op de nota van tegenpartij en de argumenten van de verzoekende partij. De synthesesemorie omvat dus de oorspronkelijke middelen van de verzoekers, net als een reactie op deze nota. Enkel indien een verzoeker geen synthesesemorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kan het ontbreken van het vereiste belang worden vastgesteld.

In een tweede onderdeel laten de verzoekers gelden dat het gegeven dat een synthesesemorie een samenvatting vormt dan wel enkel een herhaling van het verzoekschrift is, niet van openbare orde is en dus niet

ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden opgeworpen.

In een derde onderdeel zetten de verzoekers uiteen dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: EVRM) hadden opgeworpen. Grondrechten staan bovenaan in de hiërarchie der rechtsnormen. De interpretatie volgens dewelke de eventuele sanctie van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet zich opdringt indien wordt vastgesteld dat een synthesememorie met een letterlijke herhaling van een middel geen “memorie is waarin alle middelen worden samengevat”, vormt een schending van de hiërarchie der rechtsnormen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist immers op grond van artikel 13 van het EVRM een effectief rechtsmiddel en een recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie. De verzoekers beschouwen het afwijzen van hun vordering wegens een vermeend gebrek aan belang als het zoeken naar spijkers op laag water om zoveel mogelijk beroepen van vreemdelingen te kunnen afwijzen op grond van technische en administratieve redenen. Dit is in strijd met de *ratio legis* van een hoge vorm van rechtsbescherming die niet “op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze mag worden beperkt”.

In een vierde onderdeel verwijzen de verzoekers naar de definitie van het woord “samenvatting”. Volgens hen betekent “samenvatten” niet per se dat de rechtsmiddelen “in het kort” moeten worden weergegeven. De verzoekers achten de interpretatie dat een samenvatting geen letterlijke herhaling van de middelen zou mogen zijn, in strijd met de wet, de parlementaire voorbereiding en het hoger genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof.

In een vijfde onderdeel stellen de verzoekers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inmiddels heeft beslist de onduidelijke brief met een “vraag tot synthesememorie”, zoals aan henzelf gestuurd, te vervangen door een

schrijven inzake de “mogelijkheid tot het indienen van een synthesesememorie”. Een “mogelijkheid” is een veel vrijblijvender omschrijving dan een “vraag”. De verzoekers besluiten dat het disproportioneel is het beroep van een vreemdeling af te wijzen wegens gebrek aan belang, enkel en alleen omdat de argumenten van het inleidend verzoekschrift integraal worden herhaald.

Beoordeling

De draagwijdte van het begrip synthesesememorie

5. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 ‘tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’, werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 ‘tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een “repliekmemorie” in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 ‘houdende diverse bepalingen (II)’ afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen. (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23). In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een “synthesesememorie”, in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als

“een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”, te bevelen “indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesesememorie”. Er werd dan enkel op basis van de synthesesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Indien de synthesesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een synthesesememorie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel “aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van verzoekers” vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt “dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren”. Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de voornoemde wet van 29 december 2010 vernietigd en daarbij gesuggereerd dat “het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemorie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memorie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht”.

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 ‘houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie’, vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthesesememorie in te dienen. Meer bepaald

worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

6. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde

middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (*Parl. St. Kamer*, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemoirie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemoirie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtoollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememoirie.

7. Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de

kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

8. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verzoekers in de “synthesesememorie” de middelen integraal hernemen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, dat zij dus hun verzoekschrift reproduceren wat het middel betreft, dat een loutere reproductie niet kan worden beschouwd als een samenvatting van de middelen en dat de voorwaarden van tijdigheid en van samenvatting cumulatief moeten zijn vervuld, waarna met verwijzing naar artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld. De verzoekers betwisten niet de vaststelling in het bestreden arrest dat zij in het als synthesesememorie ingediend stuk de middelen integraal hebben hernomen. Waar de verzoekers er wel op wijzen dat zij in dat stuk bovendien een ander arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangehaald, dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als een werkelijke repliek kan worden beschouwd doch slechts de mededeling van een bepaald stuk vormt. In het bestreden arrest is dan ook niet op onwettige wijze besloten dat het als synthesesememorie ingediend stuk een loutere reproductie van de middelen uit het verzoekschrift vormt. De Raad van State dient zich derhalve niet uit te spreken over de waarde van een synthesesememorie waarin een middel volledig wordt herhaald en met een werkelijke repliek wordt aangevuld.

Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door de

verzoekers neergelegde akte niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldeed. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet beantwoordt vermits ze geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat.

De verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 28 juni 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de synthesesememorie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals het in arrest nr. 220.072 van die datum werd onderzocht, voorzag echter niet in de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip “synthesesememorie” noch in een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de synthesesememorie “al haar argumenten op een rij zet” en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die synthesesememorie. Na dit arrest is de voormelde wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een “samenvatting” juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

9. Het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate ongegrond.

Over de sanctie

10. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet

tijdig een synthesesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesesememorie omdat ze beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat de synthesesememorie van de verzoekers geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van de verzoekers vaststellen.

Al is het enige middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan de verzoekers geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin de verzoekers slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift hernemen, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling het beroep van de verzoekers opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden hebben de verzoekers geen belang bij hun kritiek tegen de in het bestreden arrest vastgestelde sanctie, zodat het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is.

11. In het bestreden arrest wordt, na te hebben besloten dat de als “synthesesememorie” neergelegde akte van de verzoekers niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet, overeenkomstig het zesde lid van dat artikel het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Anders dan de verzoekers voorhouden, gaat het daarbij niet om het opwerpen van een nieuw middel door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, doch om de toepassing van een (mogelijke) sanctie. Met een tussenarrest van 10 juni 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens het debat heropend om de verzoekers toe te laten standpunt in te nemen over de vraag of hun als synthesesememorie ingediend stuk aan de wettelijke vereisten voldoet. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

12. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor de verzoekers tot de rechter niet disproportioneel verminderd. De verzoekers hebben immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over hun middelen zoals uiteengezet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dienen te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover de verzoekers beschikken en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

13. De verzoekers geven niet aan welke rechtsregel met het bestreden arrest zou zijn geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de formulering van de brief van de griffie betreffende de vraag of de mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen zou hebben gewijzigd. De door de verzoekers aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het

bestreden arrest. In de mate dat de verzoekers kritiek uitbrengen op de aan hen gerichte brief van de griffie van 29 januari 2013, betreft het geen kritiek op het bestreden arrest. Bovendien wordt in deze brief meegedeeld dat de verzoekers over een termijn van 8 dagen beschikken om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wensen in te dienen en dat zij, als zij de griffie tijdig in kennis hebben gesteld van hun wens om een synthesesemorie neer te leggen, over een termijn van 15 dagen beschikken om een synthesesemorie waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat, neer te leggen. De kritiek van de verzoekers als zou in die brief een “gebiedende vraag” zijn geformuleerd om een synthesesemorie neer te leggen, mist feitelijke grondslag. Het vijfde onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

14. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoekers werpen in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel, van de hiërarchie der rechtsnormen en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voorbije jaar reeds talrijke dossiers ten gronde heeft beoordeeld waarbij evenzoveel synthesesemories met een letterlijke herneming van de inhoud van het inleidende verzoekschrift waren neergelegd. Er nu in een volstrekt gelijkaardige zaak anders over oordelen, vormt volgens de verzoekers een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel. Op die manier wordt ook het principe van de eenheid van rechtspraak geschonden. De verzoekers besluiten dat het bestreden arrest

minstens een motivering diende te bevatten waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de huidige zaak afwijkt van zijn eerdere rechtspraak.

Beoordeling

16. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State enkel in het bij hem aanhangig gemaakte geschil na te gaan of de lagere rechter de wet naar behoren heeft toegepast. Uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken kan geen recht worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel. De eenheid van rechtspraak vormt geen algemeen rechtsbeginsel en het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden om af te wijken van eerdere rechtspraak. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn standpunt in een bepaalde zaak moet verantwoorden tegenover een vroeger standpunt in andere zaken: er moet enkel blijken op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de in het bewuste arrest aangenomen oplossing van het geschil komt. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien november tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques